

žovatelčino skutkové podstatě zločinu § 214 tr. zák. nejen potud, pokud Josefa M-a, pro zločin krádeže stíhaného, před vrchností ukrývala, nýbrž také proto, že jmenovaného, známého jí zločince, přechovávala, že tudíž soud shledal v jejím jednání také skutkovou podstatu třetího případu § 214 tr. zák. Této části rozsudkového výroku zmateční stížnost, jak z jejich vývodů zcela nepochybně je zřejmo, vůbec neodporuje a nelze o rozsudkovém výroku důvodně říci, že byl jím v tom směru zákon porušen, nebo že ho bylo použito nesprávně; rozsudek nejen uvádí, že M., byv již dříve vícekrát trestán, má povahu zločince, nýbrž zjišťuje výslovně zejména také, že stěžovatelka Josefa M-a znala jako zločince, dříve již trestaného. Pak ovšem pozbývá všeho významu rozsudkový závěr, o jehož správnosti arci jinak pochybovati sluší, dle něhož je prý zcela nerozhodno, že byl M. sprostěn z obžaloby pro čin, pro který tehda byl stíhán. Náleželo tudíž, pokud jde o skutkovou podstatu třetího případu § 214 tr. zák., zmateční stížnost jako po zákonu neprovedenou zavrhnouti.

Čís. 1061.

Vůči veřejnému společníku jsou »cizími« (§ 171 tr. zák.) předměty náležející společnosti, ač-li smlouva společenská jinak neustanovuje.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1922, Kr I 1263/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 26. září 1921, jímž byl obžalovaný sprostěn dle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin podle §§ 8, 171, 173, 174 II. c) a 179 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Po stránce hmotněprávní dlužno přisvědčiti zmateční stížnosti státního zastupitelství, uplatňující z důvodu § 281 čís. 9 a) tr. ř., že soud nalézací nesprávně řešil otázku trestní zodpovědnosti dle § 171 tr. zák., postaviv se na stanovisko, že jednání obžalovaného nemůže zakládati skutkovou podstatu krádeže, ježto šlo o věci společnosti, v nichž spoludržení byl jako společník firmy, nýbrž pouhé bezprávní civilní, za něž obžalovaný vůči svému společníku bude ručiti. Především sluší poukázati na okolnost, že soud nalézací nesprávně směsuje odejmutí »z držení« s odejmutím »cizí« movité věci. Ovšem zjištění skutková nezjišťují jasně ani otázku »držení« — ve smyslu § 171 tr. zák. pouhá detence — poukazující toliko na dohodu obou společníků firmy o vedení toho i onoho odvětví společného obchodu. Než z celé zjištěné situace zdá se vyplývati, že předměty, obžalovaným zcizené, následkem dohody byly skutečně již v detenci Karla K-a, z níž byly obžalovaným bez jeho svolení odňaty. Těžiště rozhodnutí, šlo-li o krádež či pouhý poměr civilní, jest v otázce, bylo-li zboží, do té doby ještě společností vlastnický náležející, vůči obžalovanému jako jednomu ze společníků a do jaké míry zbožím cizím. Tu pak ovšem vzhledem k předpisům čl. 90 a násl., pak 123 a násl. obchod-

ního zákona jedině správným uznatí lze stanovisko, že i vůči jednotlivému společníku jsou předměty, do majetku společného náležející, ač-li společenská smlouva jinak neustanovuje, věci cizí. Dle toho právem označuje zmateční stížnost pochybeným stanovisko soudu nalézacího, jenž na zboží společnosti šmahem vylučuje možnost krádeže přivlastněním si jich jedním ze společníků. S tohoto svého nesprávného stanoviska vycházejce, neuznal soud potřebným, aby poměr mezi oběma společníky firmy dle smlouvy společenské blíže zjišťoval, což bylo by ovšem nezbytným, aby otázka krádeže po stránce objektivní mohla býti rozřešena. Tím méně zabýval se soud nalézací stránkou subjektivní, čehož potřeba nastala by již vůči hájení se obžalovaného, že neměl úmyslu zboží odciziti, nýbrž jen zajistiti se pro případ nastávajícího rozloučení společnosti pro svou pohledávku 80.000 Kč.
